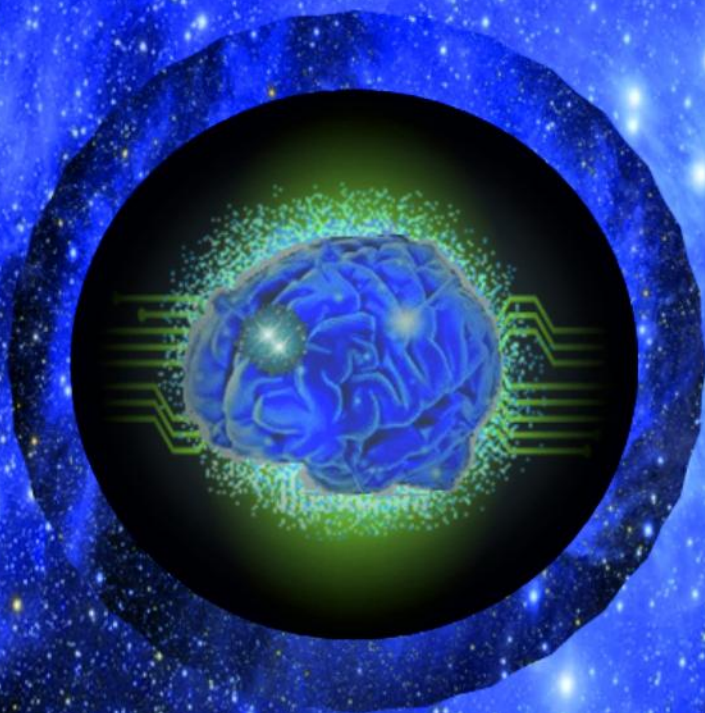

BUCLA INFINITULUI

Andru David SIMIONOIU

BUCLA INFINITULUI

Lumen

Iași, 2009

Andru David SIMIONOIU
Bucla infinitului

Editura Lumen este acreditată CNCIS sub nr 003
www.edituralumen.ro, www.librariavirtuala.com

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

SIMIONOIU, Andru David

Bucla infinitului/ Andru David

SIMIONOIU - Iași: Lumen, 2009

Pag. 223

ISBN - 978-973-166-123-0

821.135.1-32

Andru David SIMIONOIU

BUCLA INFINITULUI

Lumen

Iași, 2009

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Cuprins:

<i>BUCLA INFINITULUI</i>	<i>7</i>
<i>SPERANȚE DEȘARTE</i>	<i>83</i>
<i>POINTLESS</i>	<i>111</i>

Pagin 1 sat goal inten ionat

BUCLA INFINITULUI

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

Două întrebări firești puse de un om într-un loc nefiresc.

Răspunsul primit: două cuvinte care luate separat poate că aveau sens, dar împreună nășteau chiar mai multe întrebări:

- Bucla Infinitului.

Acest răspuns îl secă de vlagă într-un mod bizar pe cel care a dat naștere întrebării.

Își întinse capul care aparent era ridicat și-l așeză orizontal pe un covor de frunze neted, moale, relexant...

Își trase răsufarea și ceva îi umplu plămâni... Cert este că respira, însă se simțea ca și cum nu o mai făcuse de veacuri...

Cu siguranță ceea ce respira nu era aer... era ceva mai bun.

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

El, ființa întinsă pe covorul de frunze, avu straniul sentiment de deja-vu masiv, de parcă ființa sa ar fi fost detașată de vorbele pe care le șoptea.

Răspunsul:

- Bucla Infinitului.

Din nou același sentiment de sfârșenie, manifestat fizic printr-o senzație de vomă. De parcă... de parcă simțea că ar fi dat greș cu ultimul lucru pe care îl făcuse vreodată... Sau de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis extrem de real, însă nu neapărat frumos...

Ce putea fi catalogat drept bizar în mintea sa, era că nu putea fi sigur că are o minte... Capul pe care l-a întins pe pătura de frunze, putea fi pur și simplu gol...

Dar... dacă ar fi gol, atunci nu aș mai putea gândi despre el că este gol.

Dulce logică, dulce adevăr...

Când trase acea concluzie, concluzie fatală pentru starea sa de confuzie, simți un click, ca și cum ceva, undeva în interiorul

său s-ar fi decuplat. Se simțea în stare să vorbească dar nu să și deschidă ochii...

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

Un fior îi trecu pe șira spinării îndată ce își auzi cu adevărat vocea, voce, care în trecut, dăduse de atâtea ori...

Răspunsul nu întârzie să vină:

- Bucla Infinitului.

Stop. Sfârșenie. Tot ceea ce realizase despre el până în acel moment fu șters cu buretele. Tocmai când începuse să...

Aerul acela, sau ceva-ul acela loțuiitor, îi năvăli în plămâni cu forțe proaspete. Și odată cu el, simți cum îi urcă niște fire spre creierul pe care stabilise că-l deține.

Niște fire aromate. Răcoare.

Mirosuri.

Pot mirosi!

Trase substanța aceea adânc în piept. Ceva se umflă... Cutia toracică! Mirosurile și miresmele care îi împânzeau acum ființa, erau revigorante... Erau...erau chiar *verzi*...

Simți cum mirosul său era alterat de un nou simț...

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

Putea deschide ochii. Nu ezită să o facă.

Mii și mii de fascicule se ordonară încetul cu încetul, fascicule clar mult prea luminoase pentru cineva care nu mai văzuse de mult timp...

Timp?

Nu dădu însă atenție acestei noțiuni care părea bizară, căci descoperi cu bucurie că mirosul nu îl înșelase.

Verde.

Totul deasupra lui era verde, se afla într-un foișor de proporții posibil gigantice... Copacii puteau atinge văzduhul, dacă asta era ceea ce exista deasupra lui.

În mintea sa se formă o legătură: „Văzduh egal înaltul cerului egal bolta cerească. De acolo, din văzduh a venit amenințarea...”

Ochii săi se obișnuiră cu lumina foarte repede, și observă o ceață difuză. Gura i-o luă pe dinainte.

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

Auzi același răspuns ca și mai devreme.

- Bucla Infinitului.

Într-un acces primitiv, un reflex involuntar se decise să pună capăt întrebării sale, dori să ducă mâna la gură, și să o țină acolo.

Păsărelele ciripeau.

Simțea o paralizie profundă, derivată probabil din starea de sfârșeală.

Păsărelele ciripeau... și el nu-și putea mișca mâinile. Dezamăgit deschise gura să urle. Ieșiră două întrebări identice cu cele de mai devreme.

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

Aceleași două cuvinte plus sentimentul de sfârșeală.

Plus unul nou, de victorie.

„Donă”

Acest cuvânt spunea multe. Se uită în jur rotindu-și capul, trase aerul în plămâni, însoțit de feluritele arome verzi, și începu să numere involuntar: Un văzduh... patru copaci...

A vrut să numere și niște păsări care zburau, dar erau prea rapide.

Numere. Secunde...

O voce îi răsună în cap, dar nu reuși să și-o identifice ca fiind a lui: „La fel ca toți ceilalți vei avea 60-70 bătăi de inimă pe minut...”

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

Simți cum se cutremură din toată ființa sa. La propriu. Zguduirii însoțite de căldură insuportabilă în zona cutiei toracice...

Înțelese... Inima începuse să-i bată. Extremitățile... membrele - mâinile și picioarele... simțea furnicăături teribile. De

parcă se umplea încet - încet cu un lichid. Era o senzație mulțumitoare.

Curând își putu mișca mâinile și picioarele...

Cel întins pe covorul de iarbă se simțea aproape complet...
Însă din inerție, nu simțea tragere de inimă să se ridice... „Îmi trebuie un răspuns”.

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

De data aceasta nu mai simți sfârșeala îmbibându-l în tristețe și greață.

Conștientizarea repetiției anormale a aceluia dialog trezi hazul în el. Pus față în față cu neobișnuitul, omul moare treptat sau râde. Și cum el se simțea cât se poate de viu, se porni într-un hohot de râs răgușit și jovial.

„Conștientizarea ființei”, gândi el fără context. Și apoi, ca un ecou liniștitor, o voce perfect modulată se auzi din văzduh:

- Conștientizarea ființei... încheiată.

Nu își primise încă răspunsul la întrebare, și asta îl măcina puternic...

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului. Acceptă...

Păsărelele ciripeau...

Și el nu era pregătit...

Într-un mod cât se poate de real și nemetaforic, el era acum bebeluș. Cel puțin ca aspect, ca înfățișare... Conștiința însă era aceeași pe care o avea și pe acel covor de frunze, întins sub văzduh, îmbibat de verde și de ceața aceea difuză...

Reținea perfect acel loc, deși trecuseră poate...

Ceva îl împiedică să-și ducă gândul până la capăt. Nu se cădea să gândească în noțiuni precum... timp... în acel loc.

Era un bebeluș așezat în cel mai nefericit loc cu putință...

Beznă totală...

Negru.

Închis.

În viață...

Viață în viață...

„Încă nu m-am născut” gândi el...

„Dar ai putea” se auzi vocea perfect modulată. „Te poți naște când vrei tu, oriunde vrei tu...”

„Oricum vreau eu?”

„Aceasta rămâne la latitudinea mea”.

Putea jura că locul de unde venea vocea era detașat de orice lucru lumesc...

„Niciodată să nu faci astfel de jurăminte” zise vocea.

Însă el nu o mai asculta. Decise că este vremea să se nască.

Din beznă se făcu treptat lumină - culoare... Toate acestea aveau loc cu viteza luminii, adică aceeași viteză cu care se născuse...

- Ce frumos este...

- Copilul meu...

- Copilul nostru, dragă!...

Câtă mândrie în vocile acelea pe care le recunosc cu ușurință ca fiind ale părinților săi...

Apoi pauză...

Se simți izolat de...

Timp.

El - bebelușul se feri să continue raționamentul... Nu se simțea în stare să accepte noțiunea de „timp”... Ceva îl inhiba.

Altă secvență.

Corpul său de bebeluș aflat într-un pătuț, era privit de sus de două chipuri luminoase... mama și tatăl său...

- Ce nume să-i punem?

- Cred că este cam devreme pentru a ne decide, zise ea...

Cu rapiditate chipurile părinților săi se transformară în coroanele verzi ale copacilor, pătuțul era acum covorul de frunze, și atmosfera luminoasă se diminuează într-o ceață difuză...

Se putea spune că normalitatea logică era restabilită...

- George Maxwell.

Era vocea hotărâtă a tatălui său.

„George Maxwell” își zise el în gând

- George Maxwell, se auzi și vocea modulată perfect. Simbol... și nume... găsit.

Numele omului de pe covorul de frunze era George Maxwell.

Se mai auzi o voce:

- Șoc! Trebuie să-l trezیم. Dați-i un șoc! S-a blocat...

Nu putea spune cu exactitate dacă vocile aparțineau unui singur om sau unei *armate*, cert este că un lichid îi împânzea fața, și o sfârșeală sufletul.

George Maxwell urlă de-a dreptul:

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului. Acceptă.

... „Trezیți-l până nu este prea târziu”...

Se ridicase în capul oaselor și făcea pași mici, timizi prin foișor. Deranjase covorul de frunze pe care stătuse imobilizat, numai și numai pentru a vedea dacă era în stare să o facă...

Acum avea acces deplin la funcțiile corpului său, și, fără să vrea, îi trecu prin minte gândul că a fost regenerat...

Ceața aceea difuză, mirosul crud și copacii falnici, verzi, îi insuflau un calm absolut. Un loc făcut clar pentru a medita.

Gândesc, am gândit, gândisem, gândeam, gândii, voi gândi, voi fi gândit...

Locul acela, foișorul tranchil, purta pur și simplu marca inteligenței, poate chiar a uneia superioare... Totul era bine încheșat în acel loc... Era atât de perfect încât George Maxwell trase concluzia că este insuportabil.

Dorea să plece.

Se obișnuise (sau re-obișnuise) cu corpul său (nu știa pe care dintre variantele deopotrivă atrăgătoare să o aleagă) atât de mult încât undeva la nivel subliminal, avusese loc un declic... Consecința bruscă și neplăcută a acestuia fu o migrenă.

Maxwell se rotea cu ochii întredeschیși de durere prin acel foișor, care, realizează curând că era complet închis... precum o cușcă. Conștientizarea faptului că nu putea părăsi locul acela, nu

făcu decât să-i sporească durerea. Se simțea sufocat, sufocat în ceva, sufocat de ceva, însă nu era vorba de lipsa aerului...

„Unde este vocea aceea?”

O străfulgerare bruscă, închisă ermetic în creierul său, se transformă într-un gând, o idee...

„Poate că mă simt sufocat de lipsa a ceva...”

Durerea sfâșietoare de cap îl făcu să se aplece încet, apoi într-un final, să se lungească pe sol...

Pe un covor moale de frunze.

„Sufocat de lipsa a ceva...”

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

Durerea îl amorțea, și curând nu își mai simți corpul, mâinile și picioarele le simțea undeva departe de el...

- „Lăsați-l în urmă... să se salveze singur!”

- „Nu putem. Dați-i un șoc! Și încă unul!”

Paralizat la sol, văzduhul deschizându-se larg în fața ochilor săi... În încercarea de a se calma își simțea inima bătând tot mai lent, ritmic, spre nimic...

Nu își putea deschide gura. Bizar, dar trist de adevărat. Cu ochii larg deschiși, cerea *deux ex machina* (intervenție divină) din ceruri...Cliea tot mai des, până ce ochii i-au rămas închiși... senzația că totul era în continuare verde în jur, chiar dacă nu mai vedea, rămăsese înfiripată în miros, acum din ce în ce mai slab...

Simțurile îi piereau într-o goană accelerată...

Regresa la Dumnezeu – știe - ce...

Dumnezeu...

Încă gândesc. Gândesc faptul că gândesc... Paradoxul suprem...

Capul greu și obosit îi alunecă pe frunze. Sentimentul de sfârșeală se cuibări în spațiul atât de gol care era corpul său acum... Deși nu mai putea vorbi, întrebarea rămăsese acolo...

- Unde sunt? Ce este locul acesta?

- Bucla Infinitului.

Și totul părea șters...

Ca și cum ar fi avut dreptul la un gând final, o concluzie înaintea fenomenului care părea să fie Moartea, George Maxwell gândi:

„Acestea s-au mai întâmplat odată”.

Salvare.

Trăsese lozul câștigător - ideea corectă - concluzia corectă - și câștigase premiul... Viața.

„Odată... S-a mai întâmplat odată... de nenumărate ori... Acum pur și simplu mi se întâmplă din nou...”

„Odată... nenumărat... din nou”.

TIMPUL.

Cuvinte care simbolizau timpul... nenumărat... infinit.

„Mă simt liber în sfârșit, căci acum știu și simt simultan, acum conștientizez timpul...”

Aceasta este de fapt Bucla Infinitului, locul în care timpul este cea mai prețioasă și rară resursă...

Și eu l-am găsit.

Știa că era salvat...

*

*

*

Își simți fața palmuită neîncetat de cineva... Din aceeași direcție a palmelor se auzi o voce:

- Trezește-te! Comandante, trezește-te!

Maxwell îl ascultă.

Deschise ochii și începu să vorbească lent:

- Unde... sunt?

- Ești cu noi comandante, nu-ți face griji...

Comandant...

- Este în viață! Urlă omul care îl palmuise mai devreme, și niște urale înfundate îl însoțiră.

Ceva însă îi umbrea această bucurie de a fi în viață...

- Cine a zis să mă lăsați în urmă? întrebă Maxwell rece și lucid.

Mulțimea îngheță.

- Spune-i, Keith!

- Da, spune-i...

- Cine? repetă Maxwell calm.

- El, zise Keith, cel care îi dăduse șocurile repetate necesare revenirii, arătând spre un om mic și plăpând, pe a cărui frunte curgeau deja broboane de sudoare glacială, știind pesemne ce se va întâmpla...

Cu un calm atât de absolut încât glasul abia i se auzi, George Maxwell, „Comandantul”, dădu ceea ce era primul ordin după mult timp.

- Omorâți-l!

Unii se dădură înapoi, însă doi dintre ei și-au scos armele încărcate cu laser și au început să tragă simultan în omul care deja își vedea viața trecând prin fața pupilelor dilatate de spaimă, dilatate de sânge...

Razele laser îl loviră în plin, una retezându-i picioarele, iar cealaltă capul...

- Omorâți-i și pe cei care au dat un pas înapoi încalcându-mi ordinele, zise Maxwell.

Cei cu arme laser se conformară.

Curând, nu mai rămăseseră decât George Maxwell, Keith și cei doi ucigași fanatici.

- Keith, spune-mi numele celor care au murit.

- Gilighan, Roger, Bomm, Salmin, Karl...

Maxwell repetă numele cu ochii închiși, părând că încearcă să le memoreze.

- Ne vom mișca mai repede fără ei, se justifică Maxwell cu cruzime, zâmbind.

În ochii celor trei tovarăși ai săi nu se citea nicidecum groază, ci mai degrabă înțelegere și adânc respect pentru comandant și ordinele pe care le dăduse.

Aparenta lor lipsă completă de empatie îi făcea tovarăși buni pentru George Maxwell.

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

Și atunci o văzu. Mașina cu Suflet. Dumnezeu lui.

Era o sferă perfectă, de dimensiuni mari, cu un aspect metalic, gri. Nu era ceva extrem de impresionant.

Sfera avea extrem de multe cute pe suprafața ei, iar acestea păreau să fie interconectate între ele într-un mod similar circumvoluțiunilor unui creier supradezvoltat.

Prin acele șanțuri lumina pulsa în ritmuri infinite de rapide. Nu mai era nevoie de primitivisme precum cuvintele. Totul se explica de la sine, acum că Gânditorul și Creatorul Universal stătea în fața lui. Nimic nu mai putea fi pus sub semnul întrebării odată ce omul fusese pus față în față cu creatorul său...

Și totuși...

Conținutul acestui volum nu reprezintă în mod necesar punctul de vedere al Editurii Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:

media

LUMEN

www.EdituraLumen.ro